

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie M. K.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 23 sierpnia 2023 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 13 lipca 2023 r., sygn. akt II K 290/23

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu we Włodawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 13 lipca 2023 r., sygn. akt II K 290/23 na podstawie art. 37 k.p.k. zwrócono się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy przeciwko M. K. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że oskarżony był wieloletnim ławnikiem orzekającym w wydziale karnym tego sądu, wobec czego, z racji udziału w składach orzekających, miał kontakt z sędziami, uczestniczył w rozpoznawaniu spraw, naradach i wydawaniu orzeczeń.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w Chełmie zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 37 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Jednym z nich jest autorytet wymiaru sprawiedliwości, dla kształtowania którego należy unikać sytuacji, w których rozpoznanie danej sprawy przez sąd wiązałoby się z ograniczeniem swobody orzekania lub mogłoby – w odczuciu społecznym – prowadzić do uzasadnionego przekonania o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2021 r., IV KO 4/21, Lex nr 3126169).

Sąd Najwyższy w pełni podziela prezentowany w judykaturze pogląd, iż do okoliczności, które mogą powodować powstanie u osób postronnych lub stron postępowania obaw o bezstronność sądu właściwego należy sytuacja, w której oskarżonym jest były długoletni ławnik orzekający w danym sądzie. W orzecznictwie zasadnie przyjmuje się, że jeżeli stroną postępowania jest sędzia, pracownik sądu lub inna osoba, która ma bliski zawodowy, a także osobisty kontakt z sędziami – ten sąd nie powinien orzekać w sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2018 r., III KO 96/18, Lex nr 2572099; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18, Lex nr 2508531). Stanowi to przejaw dbałości o dobro wymiaru sprawiedliwości, jakim jest wizerunek sądu jako organu niezależnego, z którym orzekają niezawisli sędziowie, co do których nie można czynić zarzutu, iż w swojej służbie kierują się pozamerytorycznymi względami. Chodzi przy tym o wyeliminowanie nawet obiektywnie nieuzasadnionych podstaw do podważania bezstronności sędziów orzekających w sprawie oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., III KO 4/19, Lex nr 2619169).

Mając zatem na uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości uznać należy, że zaistniała określona w art. 37 k.p.k. podstawa do przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu we Włodawie, położonemu w odległości możliwie bliskiej od sądu miejscowo właściwego.

Sąd Najwyższy mając na uwadze powyższe orzekł jak w postanowieniu.

(M.R.)

[ms]